

буждение. Тя стоеше на едно мѣсто и цѣла негодуваше и се отвърщаваше: — не може ти казвамъ!

Добри я изгледа и се уплаши. Той никога до сега не бѣ виждалъ погледа ѝ такъвъ. И никога гласътъ ѝ не е бивалъ тъй твърдъ и жестокъ. И сѣпнатъ стана погледна я и едва завърши:

— Не може! — замълча, нѣщо вмисленъ и, като се отправи къмъ вратата, подаде: Господъ да ти е на помощъ тогава!

Той излѣзе и затвори тежко вратата.

Тя, застанала права, дълго гледа подиръ му, послѣ отиде до прозореца и убори глава . . .

Какво бѣше говорила, тя не помнѣше. Сѣкашъ нѣкоя вихрушка се бѣ извила и отминала. Само едно усѣщаше сега, че тежкото брѣме бѣ паднало отъ плѣщитѣ ѝ. И нѣкакъ по-леко дишаше.

— И сега? — се питаше тя.

И все ѝ се струваше, че той я е разбралъ, и че нѣма по-вече да я измъчва. — Да отдѣхна макаръ и единъ день и азъ, — се успокояваше тя. И още дълго стоя до прозореца, вмислена въ себе си. — Краката ѝ се умориха и тя погледа леглото си да полегне.

Ала майка ѝ влѣзе и тя си даде сила.

— Какво диришъ? — запита майка си тя.

-- Вика та Радивой. Исканѣщо да ти каже.

При тая вѣсть, тъма засѣячи лицето на Ана.

— Той не бива да чува нашитѣ разправии. Да не бж . . .

— Тъй казва и докторътъ, ама нали сме въ една къща.

Ела да го чуешъ, че послѣ ще приказваме.

— Той съгласи ли се да иде въ санаториума?

— Не знамъ. Нѣщо приказваха съ доктора, може и за туй да е.

Двѣтѣ жени замълчаха, измъчвани прѣдъ спомена за болния и тихо излѣзоха.

III.

Радивой, полуизлегналъ се въ леглото, очакваше сестра си, ровѣйки нѣкакъвъ ржкописъ. По блѣдното му лице, озарявано отъ двѣ дълбоки тъмни очи, изъ които